Należność pocztowa opłacona gotówką

Rok XIII. Luty 1939 r. № 2

ŻYCIE STRAŻACKIE

WOJEWÓDZTWA KIELECKIEGO

„Życie Strażackie" ukazuje się co miesiąc

Ojciec Święty Pius XI — nie żyje

ZMARŁ WIELKI PAPIEŻ I WIELKI PRZYJACIEL POLSKI

Dnia 10 lutego 1939 roku, ciężki cios dotknął cały świat katolicki.

Zmarł Wielki Papież Pokoju i Przyjaciel Polski.

Ojciec Święty, Pius XI sprawował najwyższą władzę kościelną 17 lat, a przez cały czas sprawowania swej władzy, był Wielkim Rzecznikiem Pokoju, ofiarowując nawet swe życie w ofierze Bogu dla utrzymania pokoju.

Polska poznała Ojca Świętego po raz pierwszy w roku 1917, gdy przybył w charakterze wizytatora Stolicy Apostolskiej, a wkrótce jako Jej Nuncjusz.

W Ojczyźnie naszej przebył 4 lata i w Ojczyźnie naszej otrzymał Sakrę Biskupią, z rąk zmarłego niedawno ś. p. Ks. Kardynała Kakowskiego.

Niezapomniana jest dla nas chwila gdy w roku 1920 pod mury stolicy zbliżała się nawała bolszewicka, gdy przedstawiciele państw sprzymierzonych rozpoczęli Jej opuszczanie — Ks. Nuncjusz Achilles Ratti nie opuścił stolicy.

W roku 1920 Ks. Nuncjusz Achilles Ratti wraca do Rzymu, gdzie otrzymuje godność arcybiskupa Mediolanu i Kapelusz Kardynalski.

W dniu 6 lutego 1922 roku powołany zostaje przez konklawe na Stolicę Apostolską—przyjmując imię Piusa XI.

W zmarłym — cały Świat Katolicki stracił Wielkiego Papieża — Orędownika Pokoju — a Polska dotknięta w bólu głębiej — straciła Wielkiego Przyjaciela, który Ojczyznę naszą uznał za swoją drugą ojczyznę i posiadał przydomek Polskiego Papieża.

Ostatnie słowa Papieża wypowiedziane o Polsce do naszego Ambasadora przy Rządzie włoskim gen. Wieniawy Długoszewskiego — brzmiały: „W tych ciężkich czasach Polska może, a nawet powinna odegrać wielką rolę w przywróceniu świata do równowagi. Polska rolę tę powinna odegrać, ponieważ tak wiele zawdzięcza opatrzności.

Za duszę Wielkiego Polskiego Papieża modli się pogrążone w głębokim bólu, każde polskie serce.

„O WIELKOŚCI"

Uroczystości imieninowe na cześć Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, profesora Ignacego Mościckiego, dają nam sposobność do uświadomienia sobie istoty wielkości człowieka.

Wielki człowiek nigdy nie był i nie jest wyrazicielem przeciętności swego pokolenia, nigdy nie reprezentuje tego, co stanowi szarość i codzienność w życiu Jego współczesnych. Nikt nie stał się wielkim przez to, że się ludzie zmówili nazywać go wielkim.

Tytuł do wielkości zdobywa się w pracy trudzie i znoju. Ten zostaje wielkim w narodzie, kto umie zeń wydobyć największą sumę energii i dźwigać go na wysoki szczebel rozwoju, łamiąc spotykane przeszkody, usuwając wszelkie trudności.

Stosunek nasz do wielkich ludzi w historii narodu nie może ograniczać się tylko do poznania ich życia i prac.

Zastanawianie się nad wielkością posiada tą właściwość, że ożywia i rozszerza zakres oddziaływania najlepszych pierwiastków naszej natury i zwiększa zasięg wpływów naszej dobrej społecznej woli.

Taką jest teoria wielkości, której wymownym potwierdzeniem jest praca i działalność Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prof. Ignacego Mościckiego.

Żywa i rzetelna cześć dla Niego, winna polegać na przejęciu się celem Jego prac i dążeń; celem tym jest chwała wielkości i potęgi Ojczyzny.

Jest to wspólny nasz cel, lecz Pan Prezydent prof. Ignacy Mościcki umie dla tego celu tak wytrwale i skutecznie pracować, że staje się dla nas wszystkich najdoskonalszym wzorem służby i pracy patriotycznej.

Jego mądrość, Jego zdolność tworzenia faktów, są rezultatem niezmordowanych wysiłków i trudów. Praca Jego nauczyć nas winna rozumieć prawdę, że tajemnicę jutra zdobywa ten, który już dziś gromadzi i pomnaża pierwiastki siły. Patrząc na ten wzór, na tę pracę, mamy wytkniętą drogę i widoczny cel ku któremu zmierzać mają wszystkie nasze wysiłki.

Takie myśli nasuwają mi uroczystości imieninowe na cześć pierwszego obywatela Ojczyzny, Prezydenta Rzplitej, prof. Ignacego Mościckiego, który służy Ojczyźnie naszej nie tylko jako sternik nawy państwowej, ale jako mąż nauki i wiedzy rozległej, mąż bystrego rozumu i wielkiego serca.

Naczelni Rejonu
W. Bilski

Wszyscy musimy złożyć ofiarę na pomoc zimowa.

Bezrobotni również świadczą na ten cel swoją pracą!

WIĘŹ MORALNA

Powszechność akcji Pomocy Zimowej rozumiana w tym znaczeniu, że całe społeczeństwo łoży na pomoc dla bezrobotnych, jest już w zasadzie prawie osiągnięta. Istnieją jednak pewne jeszcze warstwy społeczne, które mimo zobowiązań na rzecz Pomocy Zimowej — obowiązków tych w 100% nie wypełniają.

Obok związków pracowniczych, których członkowie zgodzili się na potrącenie ofiar na rzecz pomocy przy wypłacaniu poborów i w ten sposób całkowicie pokrywają uchwalone przez siebie świadczenia, istnieje cały szereg grup społeczeństwa, wśród których zasada powszechności daleka jest od realizacji.

Do grup tych należą: wolne zawody, drobne i średnie rolnictwo, właściciele nowych kamienic, drobny handel i przemysł.

Czym to wytłumaczyć? Jak się okazuje, zasada powszechności jest zależna od siły organizacyjnej społeczeństwa. Gdzie warstwy społeczne czy zawody ujęte są w ramy sprawnie działających organizacyj, tam aparat techniczny Pomocy Zimowej dociera z łatwością. Przykładem mogą służyć wspomniane już związki pracownicze.

Gdzie brak jest tego powiązania i kontakt między członkami grupy oraz posłuch dla powziętych przez ogół stowarzyszenia czy związku uchwał jest mniejszy, stuprocentowe wywiązanie si wszystkich zjednoczonych w nim osób z powziętych na siebie obowiązków jest mniejsze.

Stan ten jest przeto wynikiem nie tyle złej woli jednostek, ile braków organizacyjnych.

Mimo jednak, że w tych warunkach trudno jest aparatowi technicznemu Pomocy Zimowej trafić do poszczególnych osób lub ich niewielkich skupień, obserwujemy ciekawy fakt, że wielu z lu-

dzi zupełnie niezorganizowanych pod wpływem nacisku moralnego akcji Pomocy Zimowej wypełnia swoje zobowiązania wobec bezrobotnych.

Efekt tego wpływu dowodzi, iż Pomoc Zimowa odgrywa rolę nie tylko instytucji społecznej, ale posiada znaczenie donioślejszą rolę — moralną.

Więź moralna Pomocy Zimowej zastępuje w tym wypadku więź organizacyjną i jest od niej skuteczniejsza.

Dążenie do konsolidacji społecznej dokonuje się na tle wielkich i konkretnych potrzeb państwowych oraz narodowych.

Hasło obronności jednoczy cały Naród!

I tak samo tworzy się zjednoczenie społeczeństwa wokół wielkiego zadania pomocy dla najbiedniejszych, dla ludzi pozbawionych chleba i pracy.

Na tym polega właściwy charakter Pomocy Zimowej. Więź jej potrafi być silniejsza niż więź organizacji, wyprzedza też nie raz instynkt społeczny, wyrażający się w zmyśle organizacyjnym, toruje mu drogę, przygotowuje grunt pod zespolenie społeczeństwa normami solidarności i współpracy.

I dlatego należy się spodziewać, że w niedługim czasie pod wpływem siły moralnej w połączeniu ze zmysłem organizacyjnym uzyskamy nie tylko pełną powszechność akcji Pomocy Zimowej, ale skutki moralne akcji w formie zespalającego się dokoła ważnych zadań społeczeństwa.

Wzrusza cię widok głodnych i źle odzianych dzieci.

Możesz im łatwo dopomóc, składając ofiarę na pomoc zimową!

Cośmy zrobili, a do czego musimy dążyć

Są epoki szarej codziennej naszej pracy, ale są obok tego epoki, gdzie każdy z nas musi zdać choćby przed samym sobą egzamin, ze swoich czynności, ze swojego instynktu myślenia i zastanowić się co zrobił, a co przeoczył.

Czas więc odwrócić kartę w księdze naszych prac. Minął 1938 r., a na progu nowego roku zrobimy zestawienie, obliczając zyski i straty ubiegłego roku.

Czyniąc takie obliczenie stwierdzimy przede wszystkiem, że w 1938 roku Ojczyzna nasza umocniła swą pozycję na terenie międzynarodowym osiągając dwa pozytywne rezultaty, a mianowicie: Zakończenie sporu z Litwą i odzyskanie Śląska Zaolziańskiego. Dzieła te dokonane zostały dzięki zdecydowanej postawie najwyższych naszych czynników państwowych, popartych jednolitą postawą całego społeczeństwa.

Te historyczne momenty roku ubiegłego, to chlubna karta naszej historii.

A co każdy z nas zrobił dla Polski?

Żyliśmy pogrążeni w swoich troskach osobistych, własne ambicje pchały nas to w prawo to w lewo zmierzaliśmy do zrealizowania swoich zamiarów, może nie zawsze wielkich i szlachetnych.

Wykonywaliśmy swoje obowiązki zawodowe, ale co zrobiliśmy dotychczas dla Polski, jakie zadanie mamy przed sobą? Oto pytanie, które winniśmy sobie postawić i spojrzeć prawdzie w oczy robiąc rachunek sumienia własnego.

Stojąc w obliczu tak ważnego zagadnienia, a zarazem obowiązku obywatelskiego — obowiązek ten w roku b. starajmy się wszelkimi siłami wykonać zgodnie z sumieniem Polaka. Nie wykonanie bowiem, to ucieczka od odpowiedzialności, to osłabienie państwa i pomniejszanie jego potęgi.

Podstawą tego obowiązku, a zarazem i siły naszej organizacji jest każdy z nas o mocnym charakterze, o wyraźnej postawie wewnętrznej. Dlatego też musimy mieć w sobie „odwagę myśli i odwagę pracy".

Musimy oczyścić się od „grobowej pleśni" i przekształcić się w ludzi nowoczesnych, bo służba ochotnicza w organizacji strażackiej, to służba Ojczyźnie, którą winniśmy dać z siebie z całym bezgranicznym poświęceniem, pamiętać, że państwo nie jest pokojem marzeń, ani fabryką projektów— jest warsztatem dokonań, jak powiedział jeden z naszych mężów stanu. Musimy więc dać dowód naszej wartości psychicznej, wartości moralnej, bo tylko praca rzetelna, uczciwa, przepojona myślą o lepszym jutrze może dać podwaliny do postępu cywilizacji i kultury ludzkiej, a tym samym i potęgi państwa.

Życzę więc wszystkim druhom, aby w roku bieżącym warunki pracy naszej w strażach uległy zdecydowanej i zasadniczej zmianie, aby współżycie i współpraca układały się w zgodnej i braterskiej harmonii.

Natchnieni duchem wielkiej miłości, dążmy ku jednej przyszłości i szczęściu powszechnemu, budując w ten sposób Ojczyznę naszą, wynosząc ją jednocześnie ku wyżynom potęgi i chwały.

Naczelnik Rejonu — W. BILSKI

Tymczasowy program szczegółowy wyszkolenia podstawowego Ż. S. P. w zakresia szeregowej

Cel wyszkolenia.

Przygotowanie członkiń Straży Pożarnych do skutecznej walki w obronie ppoż. w czasie pokoju i w opl.

Czas szkolenia.

Szkolenie odbywa się w Straży Pożarnej w ciągu 1-go roku, licząc 40 zbiórek cotygodniowych, po 2 godziny zajęć, wliczając w to repetycje, egzamin i zakończenie.

(Na kursie szkolenie trwa 12 dni, po 7 godz. zajęć dziennie, za wyjątkiem niedziel i świąt, w czasie których należy uwzględnić tylko po 2 godz. zajęć, plus wych. fiz. i prace świetlicowe, podane jako nadprogramowo - rozrywkowe).

PROGRAM OGÓLNY

I. Teoretyczne:

Wykłady:

1. Służba wewnętrzna	— godz.	4
2. Akcja zapobiegawcza	— „	3
3. Sprzęt pożarniczy	— „	10
4. Wyszkolenie bojowe	— „	4
5. Higiena i ratownictwo	— „	8
6. Obrona pgaz. i ppoż. w opl.	— „	9
7 Egzamin	„	4
	godz.	42

II. Praktyczne:

Ćwiczenia:

1. Wyszkolenie formalne	— godz.	15
2. „ bojowe	„	13
3. Egzamin	— „	3
	godz.	31
	Ogółem godzin	73

Konspekty szczegółowe.

I. Wykłady:

1. Służba wewnętrzna godzin 4.

1) Statut Stow. O. S. P.

Zadania Stow. O. S. P. Członkowie. Władze: Walne Zgromadzenie, Zarząd.

O. S. P. — organizacja wewnętrzna. Prawa i obowiązki członków czynnych.

2) Regulamin Służby Wewnętrznej OSP i regulamin umundurowania.

Skład osobowy Straży. Droga służbowa, meldunki. Prawa i obowiązki przełożonych i podwładnych. Nagrody i kary. Oddawanie honorów — pojedyńczo i zespołowo. Punktualność, sumienność w wykonywaniu obowiązków. Znaczenie munduru. Umundurowanie strażaka — bojowe i galowe. Odznaki starszeństwa, Korpus Techniczny. Odznaczenia państwowe i strażackie.

3) Organizacje pożarnictwa w Polsce.

Straże Pożarne. Rejon. Oddział Powiatowy. Okręg Wojewódzki. Związek Straży Pożarnych R. P. — Organizacja i zakres działania.

4) Żeńska służba pożarnicza.

Obowiązki kobiet na wypadek wojny. Cele żeńskiej służby pożarniczej, zakres pracy, formy organizacyjne na podstawie okólnika Związku Nr 819.

2. Akcja zapobiegawcza — godzin 3.

1) Klęska pożarowa — zapobieganie.

Pożary jako zjawisko szkodliwe dla Państwa i obywateli. Rodzaje pożarów. Przyczyny powstawania (dane statystyczne). Zagadnienie prewencji i rola kobiet zorganizowanych i niezorganizowanych na tym odcinku. Rola zakładów ubezpieczeń.

2) Wskazania zapobiegawcze.

Pożary zależne i niezależne od woli człowieka. Zapobieganie: ostrożne obchodzenie się z ogniem, utrzymywanie strychów w należytym porządku, przechowywanie materiałów łatwopalnych, niedopuszczanie przez nieświadomość lub niedbalstwo do samozapalenia się (siano, węgiel, przetłuszczone szmaty i t. p.), opieka nad dziećmi i umysłowo chorymi. Ogrzewanie, oświetlenie, obchodzenie się z instalacją elektryczną.

Propaganda przeciwpożarowa. Rola strażaczek jako propagatorek profilaktyki pożarniczej.

3) Przepisy budowlane, Komisje Przeciwpożarowe.

Ogólne — o istnieniu przepisów budowlanych, uwzględniających bezpieczeństwo ppoż. Zadrzewianie osiedli. Zaopatrzenie wodne. Komasacja wsi.

Skład Komisji Przeciwpożarowych, rewizje, zarządzenia i czynności porewizyjne — ogólnie.

3. Sprzęt pożarniczy — godzin 10.

1) Podstawowe wiadomości z zakresu palenia się i gaszenia.

Powietrze. Wpływ tlenu i temperatury na palenie się. Tlenek węgla (czad). Dwutlenek węgla. Płomień, dym. Środki gaśnicze (woda, piasek, piana, płachty i t. p.). Właściwości gaśnicze wody (tłumienie, chłodzenie, odcinanie dostępu tlenu, zbijanie płomieni). Nagrze-

wanie ciał, tarcie, promieniowanie, reakcja chemiczna. Ogólny podział narzędzi pożarniczych.

2) Sikawki.
Sikawki o napędzie ręcznym i mechanicznym. transportowane ręcznie — przenośne, przewoźne — samochodowe i konne. Sikawka ręczna: podstawa (podwozie), korpus zawory, cylindry, tłoki, tłoczyska, powietrznik — tłoczny i ssawny, dźwignie, podpory, krany i kurki. Współdziałanie.

3) Sikawki.
Części pomocnicze: drążki, wąż ssawny, tłoczny, sito, łącznik normalny i przełącznik, trójnik, prądownica, zwijadło.
Szczegółowo — węże, rodzaje, budowa, znakowanie, konserwacja.

4) Sikawki.
Motopompy — opis ogólny, demonstracja działania i obsługi.
Sikawki podręczne (hydropulty, hydronotki).

5) Wady w działaniu sikawki, konserwacja.
Odróżnianie strony tłocznej i ssawnej, trzaskanie i przerywanie prądu, sączenie się wody z powietrznika oraz ponad tłoki.
Praca podczas mrozu. Uruchomienie sikawki zamarzniętej. Powody niezasysania (sprawdzenie zanurzenia smoka, dokręcenia łączników i zaworów, całości węża ssawnego).
Konserwacja: czyszenie drewnianych i metalowych części sikawki, smarowanie ochrona przed mrozem, odwadnianie.

6) Części pomocnicze do węży.
Bandaże, przetyczka, podpinki taśmowe i sznurowe, siodełko. Mostki ziemne, nadziemne. Pływak. Ekwipunek wężowego.

7) Drabiny, narzędzia burzące i tłumiące.
Drabiny: zawieszane (hakowe), przystawne, wolnostojące, (Szczerbowskiego, drążkowe). Części składowe. Konserwacja: czyszczenie, napuszczanie pokostem, smarowanie, przechowywanie.
Bosaki, drapacze, kotwice, siekiery łomy, tłumice, piły, sita kominowe, płachty, łopaty, widły — zastosowanie i konserwacja.

8) Sprzęt transportowy, ratowniczy i alarmowy.
Wózki dwukołowe pod drabiny i sikawki. Wozy rekwizytowe konne i samochodowe. Konserwacja (ochrona kół). Koce, płachty, wory, drabiny, linki, przyrządy hamulcowe — zastosowanie i koserwacja.
Sygnalizacja cicha i głośna.

9) Sprzęt oświetleniowy, chroniący od dymu i żaru, zaopatrzenia wodnego.
Latarnie gospodarcze, pochodnie, lampy Davy'ego, lampy acetylenowe i elektryczne, konserwacja. Gąbka dymowa, respirator, maska, aparat tlenowy, aparat Höniga, tarcze, ubranie azbestowe, mundury nieprzemakalne, ochrona wodna. Zastosowanie, konserwacja.
Wiaderka, beczkowozy, hydrofory, hydranty.

10) Uzbrojenie osobiste strażaka.
Mundur bojowy, kombinezon, hełm, pas bojowy, pas zwykły, topór z pochwą, zatrzaśnik, linka (zwijanie), gwoździe ratukowe, gwizdek, rękawice — zastosowanie, przechowywanie, konserwacja.

Uwaga: W wykładach omawiać zasadniczo sprzęt znajdujący się w danej straży, o innym podać informacyjnie.

4. Wyszkolenie bojowe — godzin 4.

1) Cel wyszkolenia, sekcja bojowa.
Cel wyszkolenia bojowego — przygotowanie się do skutecznej walki z pożarami.
Sekcja bojowa, jako podstawa działania przy ogniu. Stan liczebny, podział funkcyj bojowych. Podział na stanowiska: ogniowe i wodne. Ogniowe: zadania prądowników, toporników i dowódcy. Wodne: zadania wężowych, obsługi sikawki i komendanta sikawki. Obrona, natarcie, osłona. Cechy strażaków wykonawców: karność, sprężystość, sprawność fachowa, konieczność orientowania się w wykonywaniu wszystkich funkcyj.

2) Wstępne funkcje bojowe.
Ratownik — Wywiad o zagrożeniu ludzi, zwierząt i przedmiotów wartościowych. Sposoby ratowania ludzi, zwierząt i sprzętów. Ratownictwo w dymie. Ekwipunek.
Wywiadowca ogniowy — charakterystyka wywiadu, sposoby jego prowadzenia, wywiad w piwnicy, pokoju, na parterze, piętrze, strychu, w magazynach z łatwopalnymi materiałami, w obiektach fabrycznych. Ekwipunek wywiadowcy, ostrożność, meldunki.
Wywiadowca wodny — cel i obowiązki wywiadu. Sposoby mierzenia zbiorników. i obliczanie ilości wody. Ekwipunek.
Wywiadowca placu — szukanie dojazdów, miejsca na wozy, sprzęt.

3) Fukcje bojowe w akcji.
Wężowy linii tłocznej. Podawanie rozkazów od stanowiska wodnego do ogniowego i odwrotnie. Sposób układania linii. Nadzór linii. Łącznik, trójnik, skręcanie. Zabezpieczenie lini przed uszkodzeniami. Prowadzenie linii

przez drogi, schody, zgliszcza, tory kolejowe, pokoje mieszkalne, rowy. Obchodzenie się z wężem podczas mrozu. Doraźna reperacja uszkodzeń. Zwijanie linii mokrych i zmarzniętych. Przedłużanie, skracanie i przenoszenie linii. Ekwipunek wężowego.
Wężowy linii ssawnej. Skręcanie łączników. Zabezpieczanie węża ssawnego przed mułem i kamieniami (sito, pływaki). Naprawa doraźna przy zacięciu się sikawki. Uszkodzenie węża. Przy małych zbiornikach informowanie o wyczerpaniu wody.
Topornik — stanowiska toporników samodzielnych i towarzyszących. Praca w dymie, zrywanie dachów, płotów, zrębów i t. p.
Prądownik. Rodzaje prądów wody i zastososowanie ich do materiałów płonących. Stanowisko prądownika. Płomienie żrące. Atakowanie prądem. Sposoby operowania wodą (oszczędność, nadmierne użycie — skutki). Ochrona zagrożonych obiektów. Ekwipunek.
Osłonowy — gaszenie pożaru lotnego. Obsadzanie dachów. Współdziałanie z ludnością cywilną.
Łącznik — przenoszenie rozkazów, cechy (pamięć, bystrość)
Porządkowy — ochrona inwentarza, tworzenie kordonu, utrzymanie porządku, zabezpieczenie miejsc zagrożonych.
Sanitariusz — punkt sanitarny, stanowisko, oddalenie od stanowiska ogniowego, udzielanie pierwszej pomocy. Wyposażenie.

4) Obowiązki przed i po pożarze.
Zachowanie się na wypadek alarmu. Przybycie do remizy. Obowiązki pierwszego — sprawdzenie sprzętu, podział funkcyj. Wytaczanie sprzętu. Zdawanie dowództwa. Droga do pożaru.
Obowiązki przybyłych bezpośednio do pożaru— przed i po przybyciu straży.
Po pożarze — służba pogorzelowa. Opieka nad pogorzelcami. Czyszczenie sprzętu, uporządkowanie remizy, doprowadzenie sprzętu do gotowości bojowej.

5. Higiena i ratownictwo — godzin 8.

1) Zdrowie, bakterie, choroby, czystość.
Zdrowie jako podstawa pracy zawodowej i społecznej. Zdrowie całego narodu jako warunek utrzymania gotowości do walki o niepodległość. Powstanie chorób — bakterie. Roznoszenie się chorób (drogi oddechowe, pokarmowe, krwi). Muchy, pasożyty. Rodzaje chorób zakaźnych (gruźlica, dur brzuszny, jaglica, dur plamisty). Zapobieganie na drodze przestrzegania higieny.

2) Czystość osobista, otoczenia. Pokarm. Praca Ruch.
Mycie się kąpiele. Utrzymanie czystości jamy ustnej, rąk, nóg, bielizny, ubrania. Utrzymanie w czystości mieszkania (zamiatanie — kurz, wietrzenie, racjonalne sprzątanie).
Co i ile jeść należy (nacisk na jarzyny). Alkocholizm. Czystość w przyrządzaniu pokarmów. Mycie rąk przed jedzeniem.
Przepisy higieny pracy — postawa, oświetlenie, powietrze. Przerwy na odpoczynek lub ruch. Organizacja pracy gospodarstwa domowego.
Ruch jako podstawowa zasada utrzymania dobrego stanu zdrowia. Wychowanie fizyczne, gry, zabawy, sporty, wycieczki, obozy. Konieczność uprawiania wychowania fizycznego kobiety, indywidualnie lub w organizacji.

3) Higiena kobiety, dziecka.
Zdrowie kobiety jako przyszłej matki. Menstruacja — zachowanie się, czystość. Macierzyństwo — zachowanie się w czasie ciąży, poród. Pielęgnacja niemowlęcia i dziecka (karmienie, pieluszki, kąpiel, czystość, opieka lekarska). Choroby weneryczne.

4) Ciało ludzkie i czynności organów.
Organizm ludzki jako budowla. Komórka, tkanka, narząd, układ. Skóra, mięśnie, kości, układ krwionośny, oddechowy, trawienny i nerwowy. Budowa ciała kobiety.

5) Uszkodzenia tkanki skórnej, mięsnej, kostnej. Utrata przytomności.
Stłuczenia, kontuzje, rany, krwotoki, zwichnięcia, złamania — przyczyny, objawy, udzielanie pierwszej pomocy.
Utrata przytomności, rodzaje, udzielanie pomocy.

6) Oparzenia, uduszenia wszelkiego rodzaju.
Oparzenie, odmrożenie, udar słoneczny. Powieszenie, utonięcie, porażenie prądem elektrycznym — objawy, udzielanie pierwszej pomocy.

7) Trucizny, jady.
Zaczadzenie, zatrucie wszelkiego rodzaju na drodze pokarmowej, ukąszenie przez wściekłe zwierzę i żmiję — objawy, udzielanie pierwszej pomocy.

8) Sprzęt sanitarny.
Zapoznanie się dokładne ze sprzętem sanitarnym, używanym w straży. Poznanie dokładne instrukcji o udzieleniu pierwszej pomocy, załączonej do apteczki.

6. Obrona pgaz. i ppoż. w opl. — godz. 9.

1) Zagrożenie lotnicze i organizacja opl. Państwa. Wojna przyszłości — napady lotnicze i środki, używane do napadów. Organizacja obrony — organa kierownicze i wykonawcze, samoobrona, potrzeba przygotowania społeczeństwa, rola straży pożarnych.

2) Bojowe środki chemiczne. Podział na grupy, cechy charakterystyczne, działanie na organizm żywy i przedmioty.

3) Bojowe środki zapalające. Rodzaje bomb zapalających, charakterystyka ich działania, sposoby gaszenia.

4) Obrona pgaz. indywidualna. Maski, aparaty tlenowe, pochłaniacze, środki zastępcze.

5) Obrona pgaz. zbiorowa. Schrony, pomieszczenia uszczelnione, obsługa.

6) Służba odkażająca. Plamy, sposoby odkażania terenu, sprzętu, organizacja służby odkażającej w straży.

7) Ratownictwo pgaz. Uszkodzenia spowodowane bojowymi środkami parzącymi, objawy, udzielanie pierwszej pomocy, zapobieganie.

8) Ratownictwo pgaz. Uszkodzenia bojowymi środkami nieparzącymi: duszącymi i trującymi — zasady udzielania pierwszej pomocy.

9) Ratownictwo pgaz. Uszkodzenia bojowymi środkami nieparzącymi drażniącymi — udzielanie pierwszej pomocy.

II. Ćwiczenia:

1. Wyszkolenie formalne — godzin 15.

Musztra formalna.

Postawa zasadnicza, spocznij, zwroty. Zbiórki wszelkiego rodzaju, równanie, odliczanie, krycie. Formowanie czwórek, zmiany szyków. Marsze i zatrzymania. Zwroty w marszu, zmiana szyków w marszu. Meldowanie się, występowanie, powitania. Oddawanie honorów pojedyńczo i w marszu. Defilada.

Łańcuch wodny.

Sprawianie łańcucha wodnego.

Linia wężowa.

Zwijanie węży tłocznych w krąg, na zwijadło przenośne i w ósemki. Wylewanie wody. Łączenie węży poszczególnych odcinków i z sikawką. Rozwijanie linii wężowej z jednego odcinka, dwóch odcinków, trzech odcinków i z trójnikiem.

Ćwiczenia ze sprzętem burzącym i tłumiącym.

Oznaczanie stron. Ilość obsługi. Zachodzenie do sprzętu i odchodzenie. Przenoszenie, układanie na ziemi, układanie na wozie. Sprawianie bosaków lekkich i ciężkich, kotwic, tłumnic.

Drabiny przystawne, drążkowa jednoprzęsłowa.

Oznaczenie stron drabin, układanie, przenoszenie, ilość obsługi. Sprawianie, wchodzenie po drabinach.

Sikawki.

Układanie części pomocniczych na sikawce, oznaczenie stron, ustawienie obsługi, zajmowanie stanowisk. zmiana numerów. Zdejmowanie sikawki z wózka, przenoszenie, układanie na wózku. Sprawianie sikawki z linią wężową z 3-ch do 4-ch odcinków z kręgów, ze zwijadła, z trójnikiem.

Sprzęt sanitarny.

Ćwiczenia szkolne ze sprzętem sanitarnym: apteczką i noszami. Transport rannych. Bandażowanie, opatrunkni.

Sprzęt pgaz.

Ćwiczenia w nakładaniu masek, marsze w maskach, sprawianie sprzętu pożarniczego w maskach.

2. Wyszkolenie bojowe — godzin 13.

Prace wstępne.

Wytaczanie sprzętu z remizy, marsz ze sprzętem, układanie magazynowe w remizie.

Wywiad wodny.

Ćwiczenia w wyszukiwaniu zbiorników wodnych, mierzeniu oraz obliczaniu zawartości wody w zbiornikach sztucznych.

Sekcja bojowa.

Ćwiczenia bojowe w pełnym składzie sekcji, w natarciu, obronie, osłonie, przy oznaczaniu punktów chorągiewkami (wywiady, ratowanie, zajmowanie stanowisk, współdziałanie itd).

Uwaga: Ćwiczenia przeprowadzać tylko ze sprzętem istniejącym w straży. Pożądane jest prowadzenie ćwiczeń bojowych w maskach. Rozwiązywane muszą być różne założenia na różnych budynkach, teoretycznie i praktycznie z wodą.

ś. p. Inżynier Józef Tuliszkowski

Dnia 26 stycznia 1939 r. zmarł w Warszawie śp. inż. Józef Tuliszkowski. W zmarłym strażactwo straciło wielce zasłużonego działacza pożarniczego i pierwszego nauczyciela pożarnictwa o szerszym zasięgu wiedzy.

Śp. inż. Jerzy Tuliszkowski już jako student politechniki w Rydze, zapisał się w roku 1890 do tamt. Straży Ochotniczej w której przesłużył lat 6 przechodząc wszystkie stopnie służbowe.

W roku 1898 był członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej kijowskiej, a w roku 1899 zostaje tam wybrany na zastępce naczelnika. W straży kijowskiej pozostawał do roku 1905.

W roku 1905 przenosi się do Królestwa, gdzie rozpoczyna szerszą działalność na polu pożarnictwa, prowadząc wykłady w szkołach i organizując straże ochotnicze.

W roku 1915 ś. p. inż. Tuliszkowski zostaje komendantem Straży warszawskiej i na stanowisku tym przebył do 1919 r. W roku 1920 powołany jest na stanowisko kierownika działu pożarnictwa w wojsku przy Dep. V Inżynierii i Saperów, gdzie pozostaje do roku 1925. Następnie obejmuje obowiązki szefa pożarnictwa w kolejnictwie polskim, na którym pozostaje do roku 1937.

Przez cały czas swej działalności pożarniczej, a zwłaszcza w okresie ostatniego piętnastolecia oddaje się z specjalnym zamiłowaniem, pracom na polu piśmiennictwa pożarniczego, wydając liczne podręczniki fachowe oraz drukując szereg artykułów w prasie pożarniczej.

Zmarły cieszył się wielkim szacunkiem wśród wszystkich działaczy pożarniczych, a specjalnie przywiązani byli do Jego postaci, ci którym przez długie lata był nauczycielem i drogowskazem na trudnej drodze pracy strażackiej.

Znamiennym wyrazem uczuć dla Niego były słowa Inspektora Naczelnego Związku wygłoszone nad trumną śp. inż. Tuliszkowskiego.

„Śp. Inżynier Józef Tuliszkowski zasłużył się dobrze pożarnictwu polskiemu, a przez służbę strażacką dobru społeczeństwa i państwowości".

Rada Okręgu Wojewódzkiego

Zgodnie z § 40 Statutu Związku Straży Pożarnych — na dzień 5 marca br., godzina 10 rano w sali Portretowej Urzędu Wojewódzkiego — zostało zwołane posiedzenie Rady Okręgu Wojewódzkiego z następującym porządkiem obrad:

1) Zagajenie i stwierdzenie listy obecności.

2) Przyjęcie protokółu z ostatniego posiedzenia Rady.

3) Sprawozdanie z działalności O. W. za rok 1937-8: a) ogólne, b) rachunkowe.

4) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.

5) Plan działalności O W na rok 1939-40.

6) Preliminarz budżetowy OW na r. 1939-40.

7) Dyskusja.

8) Wybory Prezesa Zarządu OW.

9) Wybory uzupełniające 3-ch członków Zarządu OW.

10) Wybory Komisji Rewizyjnej.

11) Wnioski.

Zebranie zwołane zostało przez Dha Prezesa Rady OW Dr Władysława Dziadosza, Wojewodę Kieleckiego.

Z posiedzenia Zarządu Okręgu Wojew. w Kielcach

W dniu 23 stycznia b. r. odbyło się w lokalu Okręgu Wojew. posiedzenie Zarządu Okręgu. Obradom przewodniczył Dh Prezes Stano.

Z ważniejszych spraw Zarząd rozpatrzył i zatwierdził: sprawozdania z prac terenowych inspektora i referentki ż. s. p., oraz sprawozdanie kasowe za mc listopad i grudzień.

W dalszym ciągu obrad ustalono termin posiedzenia Rady, przyjęto przedłożony plan działalności OW na rok 1939-40, oraz preliminarz budżetowy postanawiając wyeliminować od ogólnego preliminarza gospodarkę i administrację Życia Strażackiego.

Z ważniejszych spraw organizacyjnych zatwierdzono protokóły z odbytych Rad OP, sprawozdania z działalności OP za 1939-40 rok oraz sprawozdania z wykonania budżetu OP za rok 1937-38.

W sprawach wyszkoleniowo-technicznych postanowiono:

1. Zatwierdzić przedłożony przez O P Olkusz projekt nowego podziału straży na grupy wyszkoleniowe.

2. Zorganizować w m-cu marcu b. r. kurs dla dowódczyń ż. s. p. I—III st. dla powiatów będzińskiego, olkuskiego, miechowskiego, częstochowskiego i zawierciańskiego, dla pozostałych powiatów identyczny kurs w m-cu kwietniu względnie maju b. r. Wysokość wpisowego na tych kursach ustalono 1 zł dziennie od osoby. Kursy mają trwać po 15 dni.

3. Zwołać posiedzenie Podkomisji Technicznej Okręgu, oraz konferencję inspektorów z terenów Dyr. Okr. PKP — Radom.

W sprawach ogólnych bieżących:

1. Przyjęto do wiadomości protokół Komisji Rewizyjnej Okręgu, która w dniu 16 i 17 stycznia dokonała rewizji księgowości i gospodarki Okr. Wojew.

2. Postanowiono zwołać konferencję Prezesów O P w przeddzień posiedzenia Rady O W, celem omówienia wytycznych działalności na rok 1939-40.

3. Delegować wyznaczonych oficerów K T na ćwiczenia opl. poż. do Łodzi na zaproszenie DOK IV.

W końcowym punkcie obrad rozpatrzono i przyznano szereg listów pochwalnych i znaków za wysługę lat, oraz postanowiono wystąpić do Zarządu Głównego z wnioskami o nadanie wyższych odznaczeń pożarniczych wg posiadanego materiału.

Z działalności Podkomisji Technicznej

Dnia 13 lutego 1939 r. odbyło się posiedzenie Podkomisji Technicznej Związku przy Okręgu Wojewódzkim.

Podkomisji przewodniczył Dh inż. Piotr Dąbrowski—prezes OP Końskie. Podkomisja załatwiła sprawy zlecone przez Zarząd Główny, a przede wszystkim dotyczące spraw motoryzacji oraz poprawek technicznych przy sprzęcie. Jako najważniejsze z tych omówiono:

a) sprawę uproszczenia budowy motopompy, która by zastąpiła sikawkę ręczną przy podwójnej wydajności wody oraz wydatnym zmniejszeniu dotychczasowej ceny.

b) budowę drabin dwuprzęsłowych wysuwanych wolno stojących — dla zastąpienia drabiny francuskiej rozsuwanej.

c) Budowę beczkowozów tylko 4-ro kołowych dostosowanych do zaprzęgu parokonnego.

d) Przyjmowania sprzętu motorowego przez straże.

e) Możliwości budowy sprzętu pożarniczego w zakresie gospodarczym.

Dezyderaty w powyższych sprawach przedstawiono Zarządowi Głównemu. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Podkomisja Techniczna postanowiła wystąpić do Zarządu O W z wnioskiem o utworzenie etatu instruktora spec. mechanika przy OW, któryby utrzymywał nadzór nad całym sprzętem motorowym na terenie Okręgu, a to z uwagi na małe przygotowanie fachowe oficerów ochotników, którzy w sprawach fachowych zdani są na wole swych podwładnych szoferów i przygodnych mechaników.

Sercem zmierz wielkość akcji pomocy zimowej i złóż ofiarę na bezrobotnych!

Mistrzowie i wicemistrzowie w strzelaniu w Straż. Poż.

W wyniku tegorocznych zawodów strzeleckich o mistrzostwo Straży Pożarnych pow. będzińskiego, przeprowadzonych przy współudziale przedstawicieli Związku Strzeleckiego oraz sędziego strzelecko-łuczniczego, z broni długiej bocznego zapłonu, kaliber 22, o przyrządach celowniczych otwartych, fabrykacji polskiej, na odległość 50 metrów, z postawy leżącej bez podpórki, do tarczy 20x14 cm., tak zwanej „olimpijki", tytuły mistrzów i vicemistrzów rejonowych Straży Pożarnych uzyskali następujący strażacy:

1) dla Straży Pożarnej fabr. „Strem" w Strzemieszycach w składzie zawodników: Nadgórski Julian, Wantrych Józef, Falfus Józef, Pytlarz Jan, Wawrzyniak Lucjan, łącznie uzyskali w klasie drugiej 371 pkt. na 500 możliwych, zdobywając tytuł mistrza tej klasy w rejenie olkusko-siewierskim

2) dla Straży Pożarnej Huta Bankowa w Dąbrowie Górniczej w składzie pp.: Kasprzyk Zygmunt, Grabowski Józef, Toruński Tomasz, Witkowski Stefan i Gawęda Jan, uzyskali w klasie trzeciej 372 pkt. i zdobyli tytuł mistrza tej klasy w rejonie Dąbrowa Górnicza,

3) dla Ochotniczej Straży Pożarnej w Wojkowicach Kościelnych — Adamczyk Jan, Kożlak Stanisław, Hetmańczyk Władysław, Krzykowski Antoni i Juszczyk Władysław, pkt. 363 zdobywając tytuł mistrza klasy trzeciej w rejonie Wojkowice Kościelne,

4) dla Ochotniczej Straży Pożarnej w Wojkowicach Komornych — Buczek Edward, Mańka Zdzisław, Górski Leon, Polak Julian i Podleżański Józef, pkt. 320 zdobywając tytuł mistrza klasy trzeciej w rejonie Bobrowniki,

5) dla Ochotniczej Straży Pożarnej w Grodźcu — Strzyż Mieczysław, Katolik Stefan, Katolik Roman, Imiołczyk Bronisław i Przewłocki Tadeusz, pkt. 307 osiągając tytuł mistrza klasy III w rejonie Grodziec-Łagisza,

6) dla Straży Pożarnej Huta Katarzyna w Sosnowcu — Stawiarz Jan, Latosiński Mieczysław, Kidawa Czesław, Undak Tomasz i Torbus Franciszek, pkt. 280, uzyskując tytuł mistrza klasy trzeciej w rejonie Sosnowiec, w indywidualnym strzelaniu zaś tytuły uzyskali jak następuje:

Rejon Bobrowniki — mistrz klasy trzeciej d/h Lisik Józef z Dobieszowic, vicemistrz Buczek Edward z Wojkowic Komornych, rejon Dąbrowa Górnicza — mistrz klasy trzeciej Kasprzyk Zygmunt, vicemistrz Grabowski Józef, obydwaj z Huty Bankowej, rejon Grodziec-Łagisza — mistrz klasy trzeciej Strzyż Mieczysław z Grodźca, vicemistrz Katolik Jan z Zakładów „Solvay" w Grodźcu, rejon Wojkowice Kościelne — mistrz klasy drugiej Mańka Józef z Gołąszy Górnej, mistrz klasy trzeciej Kożlak Stanisław a wicemistrz Adamczyk Jan, obydwaj z Wojkowic Kościelnych, rejon Łosień — mistrz klasy drugiej Korusiewicz Zygmunt z Łośnia, vicemistrz Kuzior Leonard z Tucznej Baby, rejon Olkusko-Siewirski — mistrz klasy drugiej Nadgórski Juljan, a vicemistrz Wantrych Józef, obydwaj ze Stremu w Strzemieszycach, mistrz klasy trzeciej Gibałka Józef z Ząbkowic, vicemistrz Sznicer Józef ze Stremu, rejon Ożarowice—mistrz klasy drugiej Nowak Józef z Wymysłowa, vicemistrz Gwóźdź Piotr z Sączowa, mistrz klasy trzeciej Kubik Stefan z Ożarowic a vicemistrz Widera Stanisław z Tąpkowic, rejon Sosnowiec — mistrz klasy drugiej Kania Władysław z fabr. Huldczyński, vicemistrz Grajnert Czesław z Niwki, mistrz klasy trzeciej Sajdak Henryk z Milowic, a vicemistrz instr. Dirbach Witold z Sosnowca.

Wyżej wymienieni otrzymają efektowne dyplomy, stosownie do uchwały Zarządu Oddziału Powiatowego Związku Straży Pożarnych R. P. w Będzinie, zapadłej na posiedzeniu tegoż w dniu 7 grudnia 1938 roku.

Strażacy — jako mistrzowie w strzelaniu

W wyniku zawodów strzeleckich o mistrzostwo Straży Pożarnych pow. będzińskiego na rok 1938-9, przeprowadzonych przy współudziale przedstawicieli Związku Strzeleckiego oraz sędziego strzelecko - łuczniczego, z broni długiej bocznego zapłonu, kaliber 22, o przyrządach celowniczych otwartych, fabrykacji polskiej, na odległość 50 metrów, z postawy leżącej bez podpórki, do tarczy 20 x 14 cm., tak zwanej „olimpijki", tytuły mistrzów i vicemistrzów powiatu będzińskiego Straży Pożarnych uzyskali następujący strażacy:

1) dla Straży Pożarnej, fabr. „Strem" w Strzemieszycach w składzie zawodników: Wawrzyniak Lucjan, Pytlarz Jan, Kasza Feliks, Nadgórski Julian i Falfus Józef, uzyskując w klasie pierwszej 651 pkt. i zdobywając tytuł powiatowego mistrza tej klasy,

2) dla Ochotniczej Straży Pożarnej w Wojkowi-

cach Komornych w składzie dhów: Buczek Edward, Ząbkowski Stanisław, Polak Julian, Wojtasik Lucjan, Kołodziej Czesław, uzyskując w klasie drugiej 687 pkt. i tytuł powiatowego mistrza tej klasy,

3) dla Straży Pożarnej Huta Bankowa w Dąbrowie Górniczej w składzie dhów: Grabowski Józef, Gawęda Jan, Kasprzyk Zygmunt, Toruński Tomasz i Kostrusiak Ignacy, uzyskując 608 pkt. i tytuł I-go vicemistrza powiatowego w klasie drugiej,

4) dla Ochotniczej Straży Pożarnej w Grodźcu w składzie dhów: Filipczyk Jan, Strzyż Mieczysław, Katolik Stefan, Filipczyk Antoni i Katolik Roman, uzyskując 572 pkt. i tytuł II-go vicemistrza powiatowego w klasie II, natomiast w strzelaniu indywidualnym, jak następuje: powiatowe mistrzostwo w klasie pierwszej przypadło st. instr. Nikodemowi Kałkowskiemu z Będzina, vicemistrzem zaś został dh Wawrzyniak Lucjan ze „Stremu" w Strzemieszycach, w klasie drugiej zaś tytuł mistrza powiatowego uzyskał dh Buczek Edward z Wojkowic Komornych, I-sze vicemistrzostwo przypadło d-wi Filipczykowi Janowi z Grodźca, drugie zaś Zegarkowi Kazimierzowi ze „Stremu".

Wyżej wymienieni otrzymają efektowne dyplomy stosownie do uchwały Zarządu Oddziału Powiatowego Związku Straży Pożarnych R P w Będzinie, zapadłej na posiedzeniu tegoż w dniu 7 grudnia 1938 r.

Z żałobnej karty

W dniu 8.II 1939 r. odszedł w zaświaty ś. p. Stanisław Suchodolski w wieku lat 56, jeden z pierwszych członków od założenia straży (1909 r.).

W zmarłym utraciła Straż Podklasztorna ofiarnego i pełnego poświęceń Strażaka, który swą pracą, miłością bliźniego, dawał przykład młodszym druhom, jak należy pracować dla dobra innych, przez co ś. p. Stanisław Suchodolski zdobył sobie wiele sympatii i uznania wśród swych przełożonych, druhów i miejscowego społeczeństwa.

W oddaniu ostatniej przysługi zmarłemu wzięło udział miejscowe społeczeństwo, pluton Straży miejscowej w sile 24 ludzi na czele z ks. Prałatem Stanisławem Marchewką — Prezesem honorowym Straży Podklasztornej, którzy odprowadzili ś. p. Stanisława, zacnego szermierza idei pożarniczej na wieczne spoczywanie. Cześć Jego pamięci!

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 października 1938 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu o zapobieganiu powstawania i rozszerzania się pożarów w budynkach

(Dziennik Ustaw R. P. Nr 87 z dnia 16 listopada 1938 roku poz. 590).

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisom rozporządzenia niniejszego podlegają wszelkie budynki mieszkalne, przeznaczone do użytku publicznego, mieszczące zakłady użyteczności publicznej, oraz budynki mieszczące lokale urzędowe, biurowe, przemysłowe, handlowe, składy i t. p.

§ 3. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów budynków wymienionych w § 1 jakichkolwiek materiałów łatwopalnych, a w szczególności: słomy, trawy morskiej, drzewa, wełny drzewnej, wiórów drzewnych, papieru, szmat, olejów mineralnych, celuloidu i t. p., oraz przedmiotów wykonanych w całości lub w przeważającej części z takich materiałów.

§ 3. zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów, w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1 jakichkolwiek przedmiotów w sposób utrudniający przejazd lub przejście.

§ 4. Wszelkie przedmioty, znajdujące się na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach

strychów, w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1, powinny być tak przechowywane, aby mogły być niezwłocznie usunięte z tych pomieszczeń do innych części budynku.

§ 5. Obowiązek przestrzegania przepisów § § 2, 3 i 4 ciąży:

1. Jeśli chodzi o pomieszczenia, których używanie związane jest z jednym mieszkaniem — na głównym lokatorze tego mieszkania.

2. We wszystkich innych wypadkach — na właścicielu budynku lub osobie zarządzającej budynkiem, jeśli właściciel osobiście tego zarządu nie sprawuje.

§ 6. Przepisy § 2 nie dotyczą budynków, jeżeli konstrukcje dachów tych budynków są wykonane z żelazobetonu o grubości płyty co najmniej 8 cm. lub z żelaza, pokryte płytami o tej samej wytrzymałości na przebicie, a stropy tych budynków są wykonane w całości z materiałów ognioodpornych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie:

1. Na obszarze miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych w 14 dni po ogłoszeniu,

2. Na obszarze pozostałych miejscowości w 14 dni po wydaniu przez właściwych wojewodów odpowiednich zarządzeń.

Minister Spraw Wewnętrznych
SŁAWOJ SKŁADKOWSKI

ODZNACZENIA

Z okazji 20-lecia Niepodległości Polski, za długoletnią pracę zawodową, bądź społeczną zostali odznaczeni:

Złotym Krzyżem Zasługi

D-h Bronisław Biłowicki — prezez O. S. P. Kielce.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

D-wie: st. instr. Jerzy Pieńkowski — zast. insp. O. W.
„ „ Jan Boczek — instr. O. P. Kielce.
„ „ Nikodem Kalkowski — instr. O. P. Będzin.
„ „ Stanisław Szwaja — instr. O. P. Częstochowa.
instruktor Lucjan Ogórek — ref. O. W.

W roku 1937-38 i 1938-99 zostali odznaczeni przez Zarząd Główny Związku odznaczeniami Związku Straży Pożarnych R. P.

Złotym Medalem Zasługi

D-wie: Franciszek Adamowicz z Jędrzejowa,
Feliks Przypkowski z Jędrzejowa,
Potocka Augustyna z Moskorzewa,
Marzec Władysław z Szczekocin,
Wąsowski Kazimierz z Białej Wielkiej,

D-wie: Herman Ryszard z Czeladzi,
Poraj-Biernacki Al. Marian z Kazimierzy W.
Boxa Józef z Będzina,
Bronisław Białobradek z Kamienicy Polskije.

ZASTRZEŻENIA REDAKCYJNE:
Rękopisy bez podpisu i adresu Autora nie są uwzględniane.
Rękopisów nadesłanych Redakcja nie zwraca.
Rękopisy uważane są jako bezpłatne.
Przedruk artykułów dozwolony jedynie z podaniem źródła.
Za dział ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

WARUNKI PRENUMERATY:
Prenumerata „Życia Strażackiego" łącznie z przesyłką pocztową wynosi:
rocznie zł. 2.50 — półrocznie zł. 1.40.
Cena pojedyńczego numeru — 25 gr.

Wydawca:
Zarząd Okręgu Kieleckiego Zw. Straży Poż. R. P.

Redaktor:
Inspektor Józef Plebanek

Redakcja i Administracja, Kielce, ul. Śniadeckich 15. Telefon 15-14. Konto P. K. O. Nr 63090

Druk. Komorowicz i S-ka, Kielce, ul. Pierackiego 17.